

Нека прѣспитѣ рано стопени
да ечатъ като бури далечни
надъ гори и потоци студени,
надъ води и рѣки бързотечни.

Тамъ, де черна гората чернѣе,
де високо отъ тъмнитѣ стволи,
като ористъ сирашка надъ нея.
ронятъ кървави сълзи соколови.

Нека ронятъ, нека ронятъ.
сълзи надъ полето,
пжтя нѣма да догонятъ,
пжтъ е до небето.

Пжтъ се вие широко,
Господъ е високо,
кукувица щомъ закука,
Пушка ще пропука,

Ще припука, ще повтори
като въ сънь шумака,
и гората ще разтвори
пазва за юнака...

Отъ кжпина до кжпина,
отъ тъмница до тъмница,
день не мина, не отмина,
и загука гургулица.

И отъ друмъ на друмъ поглежда
въ тъмно пжтникъ да заmine,
като гука и нарежда:
— Де си чедо, де си сине,